

Svajonų
ROMANAI

Cara
Colter

KVIEČIAME
i
VESTUVES

Planas Kalėdoms

Knygute.lt

Cara Colter

**PLANAS
KALĖDOMS**

Trijų knygų serija
"*Kviečiame į vestuves*".
Pirma knyga

Versta iš Cara Colter,
The Wedding Planner's Christmas Wish, 2021
© Cara Colter, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

Ana Gorbatova, dizainas, 2023

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos, 2022

ISBN 978-609-03-0929-2

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

Aleksandra Haris niekada nestokojo vaizduotės, todėl, nors šį jausmą tekdavo patirti itin retai, ypač mėgo, kai viskas iš tiesų *pranokdavo* tai, ką būdavo susikūrusi mintyse.

„Parker ir Parkeris“ – būtent toks.

Niujorko Centrinio parko pakraštyje stūksantis renesanso stiliaus pastatas savo fasadu priminė puošnią pilį.

– Kaip pasakoje, – sušnabždėjo Aleksandra, akimirką pasijutusi lyg grįžus namo. Juk pasakos, jei ne asmeninės, tai profesinės, yra jos sritis. Ne veltui ji – ir jos įmonė „Ilgai ir laimingai“ – šiuo metu juto itin didelę paklausą planuojant vestuves Niujorke. Ji įžengė pro juodus kaldintuos geležies vartus, iš abiejų pusių apsuptas aukštos, gerai prižiūrėtos gyvatvorės, kuri šią pirmąją spalio dieną dar tik buvo pradedanti dažytis ryškiais rudens atspalviais. Tačiau, kad ir kokios nuostabios tos spalvos, Aleksandra jau įsivaizdavo, kaip visa tai atrodys po dviejų su puse mėnesio, kai gyvatvorė bus be lapų, bet dešimt kartų stebuklingesnė, papuošta ir apšviesta milijonu mažiųjų baltų lempučių, skirtų ne tik Kalėdoms, bet ir amžiaus vestuvėms.

Daugumai du su puse mėnesio galėtų

pasirodyti dar negreit, tačiau Aleksandra žinojo, kaip sparčiai prabėgs laikas, skirtas pasirngti vestuvėms, ypač paskutinės dienos.

Aivė Dženkins, milijardų vertos „Dženkins“ įmonės paveldėtoja, ir Sebastianas Deivisas, įspūdingiausio Niujorko technologijų startuolio vadovas, ketino sumainyti žiedus.

Ir pora paprašė jos, Aleksandros Haris, būti jų nepamirštamų vestuvių Kalėdų tema planuotoja. *Kalėdų*, – susimąstė ji. Puikiai gebėjo įgyvendinti tokias užduotis profesine prasme, tačiau asmenine... Negalėjo atsikratyti nenumaldomo baimės jausmo...

Mintyse liepė sau liautis. Laukė vestuvės, į kurias turės susitelkti šimtu procentų. Ir, ačiū Dievui, nebus laiko niekam kitam.

Nes viskas privalo būti nepriekaištinga. Turtuolių ir įžymybių peštynės dėl to, kas pirmas spės ją pasamdyti, turėjo ir savų minusų. Tie žmonės, su tiek turtų ir įtakos, galėjo iškelti tave į profesines aukštybes vienu žodžiu. Ir lygiai taip pat lengvai nusviesti žemyn.

Jos karjera priklausė nuo to beveik neįmanomo absoliutaus tobulumo siekio. Žinojo, kad visada yra per plauką nuo kokio nors pražūtingo įvykio – tai galėjo būti net mažytis nuotakos

nusivylimas - ir žlugimo.

Todėl siekdama nuolat tobulėti, ypač toms vestuvėms, nusitaikė į „Parker ir Parkerį“. Iškart suprato - tai vienintelė šiai šventei tinkama vieta. Buvo apstulbusi, kai Geibas Evansas, 1831 metų nuostabaus senovinio jakobinų stiliaus pastato, primenančio pilį, renginių vadovas, pareiškė, kad jie neužsiima vestuvėmis.

Kaip gali taip būti, kai ši vieta tam tiko tobulai? „Parker ir Parkeris“ tiesiog sukurtas vestuvėms!

Bet ne, Geibas primygtinai tvirtino, jog čia pirmenybė teikiama konferencijoms ir renginiams, - tokia savininko Driu Parkerio politika - todėl į tai ir orientuojamasi.

Konferencijos? Nuobodžių pediatrių, neurologų ar kurios nors kitos profesinės grupės, galinčios sau leisti mokėti didžiulę nuomos kainą, susirinkimai? Renginiai? Formalūs labdaros pokyliai ir nuobodulį keliantys aukcionai geriems tikslams? Na, bent norai kilnūs. Tačiau tai nėra iš tolo neprilygo palaimingos vestuvių dienos žavesiui!

Savo, kaip svajonių pildytojos ir pasakų kūrėjos, sėkmę pasiekė ne todėl, kad sutikdavo su kiekvienu atsisakymu.

Nepaisydama sparčiai senkančio laiko – verkiant reikėjo pabaigti susitarti dėl vietos vestuvėms – Aleksandra vis spaudė Geibą, kol galiausiai jį įtikino. Dabar, stovėdama čia, „Parker ir Parkerio“ teritorijoje, jautė, kad jos atkaklumas pasiteisino. Viskas tiesiog tobula! Maždaug po valandos Aivė ir Sebastianas atvyks čia ir pirmą kartą pamatys šią ypatingą vietą, kuri taps svarbiu pagrindu, ant kurio bus galima kurti likusį jų vestuvių dienos paveikslą ir jų bendro gyvenimo pradžią.

Šiandien pati pirmąsyk asmeniškai susitiks su Geibu. Juto didžiulį palengvėjimą. Rankinėje turėjo čekį vietos rezervacijai. Geibas patvirtino rezervaciją gruodžio keturioliktajai ir, žinoma, kelioms dienoms iki tos datos, o sutartį jie jau seniai buvo sudarę ir pasirašę elektroniniu būdu.

Nepaisant to, Aleksandros neapleido keistas jausmas, kad Geibas vengia su ja susitikti. Nebuvo tikra, kodėl jis kėlė šiokią tokį nerimą. Kalbant telefonu, susirašinėjant elektroniniu paštu ir žinutėmis, jis visada atrodė maloniai nusiteikęs ir net entuziastingai šnekėjo apie vestuves.

Ir vis dėlto kartais, jiems kalbant, atrodydavo išsiblaškęs. Suplanuoti elektroniniai laiškai vėluodavo. Jis pamiršdavo apie telefono

skambučius. Toks Geibo bendravimas jai kažkodėl kvepėjo klasta. Kelis sykius, jiems šnekan-tis, jis beveik šnabždėjo į telefono ragelį.

Tačiau čia, pačioje teritorijoje, su čekiu ranki-nėje, Aleksandra nuvijo nerimastingas mintis į šalį. Nerimauti jai – kaip ir bet kuriai nuotakai, o gal net ir labiau – įprasta. Darbo dalis jaudin-tis dėl visko, kas gali nutikti ne taip, ir išspręsti, kol tai dar nevirto problema.

Bet pagaliau ji čia ir pagaliau viskas atrodė tikra. Nekantravo su Geibu apžiūrėti teritoriją, kitas patalpas ir virtuvę. Atvykus Sebastianui ir Aivei, jie galės išsirinkti geriausias vietas cere-monijai, vakarienei, šokių aikštelei ir fotosesi-jai.

Vėliau, ateinančiomis dienomis ir savaitėmis, galės bendradarbiauti su Geibu, kad tobulai su-derintų tradicinį kalėdinį dekorą su balta ir si-dabrine Dženkins ir Deiviso vestuvių tema.

Aleksandra žvilgsniu paglostė nuostabius laiptus, grakščiai vingiuojančius žemyn platė-jančiu lanku. Jau galėjo įsivaizduoti ten stovin-čius jaunosius, nuotakos šleifą, nusidriekusį laiptais, didžiulį vestuvinių būrį, susirinkusį ant laiptų aplink juos. Akmeninius turėklus ap-suks storomis pušų šakų girliandomis, kurios sušvelnins bendrą įspūdį, o laiptų pakopas puoš

baltų puansetijų gojeliai.

O gal ne puansetijų, nes gėles, priminė sau, rinksis ne ji. Džiūgavo vos už trijų dienų pirmą kartą susitikianti su Heile Tomas. Heilė floristikos srityje tokia pat žinoma kaip ji savojoje. Laukė nesulaukė, kada galės su ja dirbti. Iki gruodžio keturioliktosios ji, Heilė ir jų jungtinė komanda bus pavertusios „Parker ir Parkerį“ iš to, kuo ši vieta akivaizdžiai buvo, – iš šiek tiek egzotiško nuomojamo pastato, – į pasakų rūmus naujo gyvenimo pradžiai, o tos nuostabios ąžuolinės durys laiptų viršuje bus atvertos kviestiniams Aivės ir Sebastiano vestuvių svečiams.

Aleksandra žvilgtelėjo į laikrodį. Atvyko šiek tiek per anksti, todėl pasuko nuo plataus akmenimis grįsto tako prie jį supančių medžių. Pasiūto tarsi žengianti į giraitę Niujorko viduryje.

Jau dabar galėjo įsivaizduoti, kaip sidabrinės ir baltos – vestuvių dekoro spalvų – kalėdinės eglutės papildo šį miškelį ir paverčia jį absoliučiai kerinčia vieta.

Jau ketino apsisukti ir susirasti taką, iš kurio išklydo, kai staiga išgirdo garsą.

Kažkur netoliese sukikeno vaikas.

Bet juk tai neįmanoma. Miškelyje nė gyvos

dvasios. Akimirką pagalvojo, kad galbūt tai protas su ja žaidžia. Kaip kartais, kai miegodama sapnuose regėdavo šokantį vaiką.

Aleksandra prisivertė sugrįžti į šią akimirką. Šiandien tiesiog netinkama diena pasiduoti mintims apie vaiką, kadaise vos neatsiradusį jos gyvenime. Tas svarstymas, kas būtų, jeigu būtų, visada keldavo liūdesį, ir ji mintyse griežtai priminė sau, kad dirba srityje, kur prekiaujama laime.

Apžiūrėjo krūmus – nieko. Staiga vėl pasigirdo tylus krizenimas, tarsi kas nors slopintų jį prisidengęs burną delnu. Sugrėbtų lapų krūva įtartinai sukrotėjo ir iš jos pasimatė mažytis juodas odinis batelis.

Aleksandra pajuto didžiulį palengvėjimą, kad kaip varpelis tilindžiuojantis juokas – ne vaizduotės vaisius, tačiau giliai širdyje vis tiek kirbėjo mintis, kad kažkas čia ne taip.

Galbūt ji papuolė į patį slėpynių įkarštį, tačiau kur tada kiti žaidėjai? Ir kur bent vienas suaugęs žmogus?

Šioje šešėlingoje vietoje daugiau nieko nesimatė. Tiesą sakant, tyla buvo keistai gili, nors vos už kelių žingsnių virė triukšmingas Niujorko gyvenimas.

Iš po lapų stirtos vėl pasigirdo prislopintas kikenimas ir ji vėl sujudėjo.

Aleksandra dar kartą žvilgtelėjo į laikrodį. Laiko iki susitikimo – visai nedaug. Tačiau nenorėjo palikti vaiko vieno „Parker ir Parkerio“ sode. Nepaisant to, kad čia jautėsi kaip privočiuje valdoje pačiame Didžiosios Britanijos viduryje, tai niekaip nekeitė fakto, kad praktiškai buvo Niujorko centre!

Prisislinko prie lapų kupetos. Turėjo daug patirties su vaikais, nes sesuo ir brolis padovanojo jai pusę tuzino triukšmingų, meilių, energingų dukterėčių ir sūnėnų.

Tai jos šeima. Ir to pakako. Daugiau nei pakako! Nesiilgėjo to, kas galėjo būti. Tikrai nesiilgėjo!

– Dar *niekada* nemačiau tokios didžiulės lapų krūvos, – pabrėžtinai dramatišku balsu pareiškė Aleksandra. – Todėl, nors esu gerokai tam per sena, šoksiu į ją. Vienas, du...

Nespėjus suskaičiuoti iki trijų, iš krūvos spiegdama stryktelėjo maža figūrėlė.

– Ne, ne! Nešok! Tu mane sutraiškysi!

– Viešpatie! – apsimestinai išsigandusi išspaudė Aleksandra ir žengtelėjo atgal. – Fėja!

Mergytė iš tiesų į ją panėšėjo. Rausva angoros

beretė ir baltas megztinis aplipę lapais, o prie ryškiai rožinių pėdkelnių prigludęs rausvas languotas klostuotas sijonėlis.

Tačiau į Aleksandrą žvelgiantis veidelis jai priminė ne fėją – veikiausiai angelėlį. Juodos mergaitės garbanos prabangiomis sruogomis krito iš po beretės. Tankios blakstienos supo žalias it smaragdai akis, o putlūs skruostukai ir žaviai papūstos lūpytės užbaigė visą paveikslą.

Aleksandra jau seniai to nedarė: jos kūdikis būtų buvęs... Pajuto skausmingą ilgėsį, kurį, kaip manė, buvo jau seniai įveikusi. Ji ryžtingai nuslopino tą jausmą.

Ne šiandien.

Mergaitė atrodė ne vyresnė nei ketverių, o suaugusiųjų šalia vis dar nematyti.

– Aš ne fėja! – pareiškė vaikas. – O tu ne tokia ir sena. Pamaniau, kad esi ragana.

– Labai ačiū, – sausai tarstelėjo Aleksandra. – Bet jei nesi fėja, tai kas tu? Man atrodo, tik fėja, o ne maža mergaitė galėtų viena klaidžioti po mišką.

– Aš slepiuosi nuo *nelės*, – piktdžiugiškai prisipažino mergaitė. – Ir man puikiai sekasi.

Aleksandra stengėsi neparodyti savo nerimo.

– Bet ar dar ilgai ketini slapstyti? Tavo senelė

tikriausiai labai dėl tavęs nerimauja.

Mergaitė suglumo.

- Aš čia ne su senele.

- O tai nuo ko tada slepiesi?

Vaikas tarsi prisisėmė į burną vandens.

- Tai nuo mamos? Juk kas nors tikrai tavęs ieško, ar ne?

Mažylė papūtė apatinę lūpą ir nuleido akis.

- Aš neturiu mamos, - liūdnai tarė. - Ji mirė.

- O, man labai gaila!

Liūdesys staiga kažkur dingo ir mažylė, kilstelėjusi smakrą, vertinamai pažvelgė į Aleksandrą.

- Ar norėtum būti mano mamyte?

Suktas ir keblus klausimas, galintis ir įskaudinti, ir suteikti neįgyvendinamų lūkesčių.

- Na, - sverdama kiekvieną žodį pradėjo Aleksandra, - žinoma, norėčiau tau ja būti. Esi tikrai žavinga. Bet juk negalima tiesiog rinktis mamų miške, tarsi jos būtų kokie grybai, vien todėl, kad to užsigeidi.

- Nežinau, ką reiškia užsigeisti, bet norėčiau turėti mamą, kuriai patinka šokinėti po lapų krūvas, - paaiškino mergaitė. - Mano tėtis nesako, kad esu žavinga. Jis mano, kad esu tobula

maža pabaisa.

- Esu įsitikinusi, jog taip tave tik erzina.

- O gal tai tiesa, - nerūpestingai tarstelėjo mergaitė ir pakreipusi galvą melai nusišypsojo.

- Ar tau patiktų būti mano mama, jei būčiau žavinga ir pabaisa?

Kaip tokio amžiaus mergaitė neįprastai iškalbinga. Numatanti visus ėjimus. Regis, teisingo atsakymo į šį klausimą nėra, todėl Aleksandra nusprendė nekreipti dėmesio ir imtis skubesnių reikalų. Kažkas ieškojo šios mažos varlytės ir turbūt labai nerimauja.

Aleksandra ryžtingai ištiesė ranką.

- Eime, turime surasti tavo *nelę*.

Atrodė, mažylė iš tiesų svarsto, ar nevertėtų sprukti į kitą pusę, bet atsidususi pasidavė ir įsikibo į ištiestą ranką. Suspaudus šiltus mergaitės pirštukus, vėl apėmė tas kankinantis ilgėsysis. Nuo jo net svaigo galva.

Bet juk tai absurdas! Su savo dukterėčiomis ir sūnėnais praleisdavo daugybę laiko ir niekada nesijautė taip, tarsi iš naujo būtų panirusi į sielvartą, kaip dabar.

Akivaizdu, kad vaikas puikiai žinojo kelią iš mažosios giraitės. Ji išvedė Aleksandrą tiesiai į taką....